

Sygn. akt III PSK 8/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w B. Oddziałowi K. w B.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J.

z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt VII Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. – w sprawie z powództwa W. P. przeciwko P. S.A. z siedzibą w B. Oddział K. w B. – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w Z. z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt IV P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo W. P. o przywrócenie do pracy u strony pozwanej oraz o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące

sposobu ustalania początku biegu jednomiesięcznego terminu wskazanego w przepisie art. 52 § 2 k.p.: czy w przypadku przekazania prawa do kontroli nad wykonywaniem obowiązków pracowniczych podmiotowi zewnętrznemu podmiot ten staje się uprawnionym na równi z pracodawcą adresatem informacji o zdarzeniach uzasadniających rozwiązywanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym

także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Uwzględniając przedstawione wyżej założenia interpretacyjne należy stwierdzić, że skarżący nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim przedstawiona w uzasadnieniu wniosku kwestia została ograniczona tylko do postawienia

ogólnikowego pytania, sprowadzającego się w istocie do zarysowania jakiegoś problemu. Brakuje powiązania sygnalizowanej kwestii z odpowiednią jurystyczną argumentacją, w której wykazanoby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący w twierdzeniach uzasadnienia wniosku nie uwzględnił stanowiska zaskarżonego wyroku w zakresie analizy interpretacyjnej przepisu art. 52 § 2 k.p. – analizy szeroko przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w J..

Sąd drugiej instancji oceniając kwestię zachowania przez pozwanego pracodawcę terminu określonego w art. 52 § 2 k.p. stwierdził, że miesięczny termin na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie został przekroczony. Określony w powołanym przepisie termin rozpoczyna swój bieg z chwilą powzięcia przez pracodawcę lub osobę go reprezentującą wiarygodnej informacji o naruszeniu przez pracownika obowiązków pracowniczych. Istotne jest zatem, kiedy pracodawca miał możliwość sprawdzenia i przekonania się o słuszności obciążających pracownika zarzutów, nie zaś moment, w którym uzyskał informacje o jego nagannym zachowaniu (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r., I PK 32/08). W konsekwencji, gdy pracodawca uzyskał informację o nagannym zachowaniu pracownika, przeprowadził postępowanie wyjaśniające w firmie i postępowanie to dowiodło winy pracownika, miesięczny termin na zwolnienie dyscyplinarne liczy się od zakończenia tego postępowania. Ono bowiem doprowadziło do potwierdzenia wcześniejszych zarzutów i dowiodło winy pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 5/98, OSNAPIUS 1999 nr 6 poz. 201). Powyższe uwagi są o tyle istotne, że w przedmiotowej sprawie kontrola zasobów komputera powoda została przeprowadzona w listopadzie 2016 r., a oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało złożone w dniu 24 kwietnia 2017 r. (pięć miesięcy później). Sąd drugiej instancji stwierdził, że wiarygodna informacja o uchybieniach powoda dotarła do pracodawcy dopiero w dniu 28 marca 2017 r. Sąd drugiej instancji podkreślił, że kontroli zasobów komputera powoda dokonywała firma zewnętrzna, a jej wyniki wymagały dokładniejszych analiz, tym bardziej, że mogły one stanowić przedmiot potencjalnej przyszłej oceny sądowej w

sporze z pracownikiem. Według Sądu drugiej instancji datą, w której pracodawca powziął pewne informacje o uchybieniach powoda był dzień 28 marca 2017 r. Pracodawca nie przekroczył miesięcznego terminu na złożenie oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy pomimo, że dotarło ono do powoda dopiero w dniu 10 maja 2017 r. Samo oświadczenie zostało bowiem złożone w dniu 24 kwietnia 2017 r. i pracodawca podjął wszelkie możliwe czynności, aby to oświadczenie niezwłocznie doręczyć powodowi, tj. przesłał je drogą pocztową, a ponadto usiłował doręczyć jej przez służbę pracowniczą na adres wskazany przez powoda. W tych okolicznościach datę pierwszego awizowania przesyłki należało uznać za datę doręczenia pisma.

W uzasadnieniu wniosku nie przedstawiono argumentacji polemicznej, którą skarżący wykazałby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.